

pecuniær Opoffrelse; og man kunde maaskee befrygte, at de, der ikke ere formuende, vilde søge at unddrage sig fra at vælges til Lagthinget, saa at samtlige Repræsentanter eller idetmindste den største Deel af dem bleve de rigeste Bønder eller dem, der i det Hele taget havde Raad til at opholde sig i Thorshavn, og som, foruden den Tid, de brugte til deres Arbeide, tillige kunde udgive Penge. I Hensyn til disse Bemærkninger vil jeg, saafremt der ikke skulde blive nedsat et Udvalg i Sagen, tillade mig at stille Ændringsforslag ved Sagens 2den Behandling; dog skal jeg bemærke, at jeg med Hensyn til det første Punkt muligens vil stille et alternativt Forslag for at tilfredsstille dem, der forlange, at de, der skulle vælge Repræsentanter til en Forsamling, der tildeels har med communale Anliggender at bestille, skulle svare et Bidrag til Communen; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at selv om jeg foreslaaer det, vil det paa Færøerne være eensbetydende med den Valgret, der for Tiden gjælder ved Valgene til Folkethinget.

Der er endnu et Punkt, som jeg skal tillade mig at henlede det ærede Thing's Opmærksomhed paa, og det er Amtmandens Formandskab. Jeg har allerede tidligere haft Leilighed til at udtale, at jeg meente, det vilde være forbundet med mange Ulemper, at Lagthinget ikke skulde have Ret til selv at vælge sin Formand, men at Amtmanden ex officio skulde beklæde Formandskabet. Som Medlem af det Udvalg, der blev nedsat heri Thinget i Anledning af den nugældende Lagthingslov, tillod jeg mig ogsaa at foreslaae, at Thinget selv skulde vælge sin Formand. Maaskee tillader den ærede Formand, at jeg oplæser nogle af de Momenter, jeg dengang anførte til Styrke for denne Mening. Jeg udtalte nemlig i den Betænkning, der blev afgiven, og som findes i Anhang B af Rigsdagstidenden for 1851—52, Nr. 37 Spalte 506: „Ligesom jeg antager, at Kommunernes Ret til under Statens Tilfyn selvstændigen at styre deres egne Anliggender forrykkes ved efter Udkastet tillige at overgive

Styrelsen til ikke-valgte Medlemmer, saaledes mener jeg, at en saadan Bestemmelse endnu mindre er paa sin Plads, forsaavidt Lagthinget betragtes som et Supplement til Danmarks folkevalgte Rigsdag“, og med Hensyn til Amtmandens Formandskab udtalte jeg navnlig, at, „da Amtmanden jo skal udøve det Regjeringens tilkommende Tilfyn med Lagthingets Virksomhed, forekommer det mig, at denne hans Stilling kommer i Collision med hans Stilling efter Udkastet, navnlig naar han skal prorogere eller paa Regjeringens Begne opløse denne Forsamling, hvoraf han selv som Formand og Stemmeberettiget er en integrerende Deel.“ Jeg kan ikke nægte, at denne min Overbeviisning efterhaanden er bleven mere og mere styrket ved de Optrin, hvortil jeg har været Bidne som Medlem Lagthinget; men jeg vil dog rimeligviis ikke stille et lignende Forslag nu, da jeg kun kan gjøre mig lidet Haab om, at det vilde gaae igjennem. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at jeg vilde ønske det ærede Thing's Medlemmer havde været Bidne til, hvorledes Amtmanden idelig blander sig i Discussionen, at han stadig taler siddende fra sit Formandsstæde, medens de andre Medlemmer reise sig op, naar de have Ordet, at han sløiter ad de Medlemmer, hvis Taler han ikke ynder, at han overstrider den af Thinget vedtagne Forretningsorden og nægter de Medlemmer Ordet, der ville protestere derimod, at han ved en ufornuftig Fordeling af Thingets Forretninger trækker Forhandlingerne i Langdrag, hvorved Oppositionen vækkes mod en Institution, som man mener koster mange Penge, og hvoraf man endnu ingen Frugt har seet. Jeg haaber derfor, at det vil findes ganske naturligt, at saavel jeg som mange andre Lagthingsmedlemmer ere blevne indignerede over, at Amtmanden saaledes skal udøve sit Formandskab; men jeg lever i det Haab, at, naar Myndighedens er stegen til sin højeste Spidse, vil den falde omkuld af sig selv.